

Sygn. akt III AUa 1667/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Monika Kiwiorska-Pajak (spr.)

Sędziowie: SSO del. Robert Kuczyński

SSA Irena Różańska-Dorosz

Protokolant: Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. S. (1) i T. S. (1) prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą P.H.U. (...) we W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji M. S. (1) i T. S. (1) prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą P.H.U. (...) we W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 4 maja 2015 r. sygn. akt VIII U 105/15

oddala apelacje.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 maja 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołania M. S. (1) i T. S. (1) prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą P.H.U. (...) we W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 26 listopada 2014 r. i nie obciążył stron kosztami postępowania.

Rozstrzygnięcie zapadło w związku z następująco ustalonym stanem faktycznym sprawy:

Wnioskodawczyni M. S. (2), z wykształcenia technik ekonomista, została z dniem 01 stycznia 1999 r. zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik płatnika składek – T. S. (1) prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...), z deklarowaną podstawą wymiaru składek w wysokości 1.600 zł.

W okresie od 12 lutego 2014 r. do 23 kwietnia 2014 r. wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą. Z dniem 24 czerwca 2014 r. został rozwiązany stosunek pracy z P.H.U. (...) na mocy porozumienia stron. Od 25 kwietnia 2014 r. została wyrejestrowana z ubezpieczeń społecznych jako pracownica T. S.. W okresie od 25 czerwca 2014 r. do 31 maja 2014 r. wnioskodawczyni nie podejmowała żadnej działalności, w tym okresie przebywała m.in. z rodziną na wczasach.

M. S. (1) rozpoczęła od dnia 01 czerwca 2014 r. prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą Usługi (...) i z tego tytułu zgłosiła swoją osobę do ubezpieczeń społecznych, deklarując podstawę wymiaru składek w wysokości 9.365zł. Od 02 czerwca 2014 r. wnioskodawczyni nawiązała współpracę z byłym pracodawcą – P.H.U. (...) T. S. poprzez zawarcie umowy o świadczenie usług związanych z codzienną administracją biura, tj. usługi recepcyjno – sekretarskie, sporządzanie dokumentów pismem komputerowym lub ręcznym, przepisywanie oraz redagowanie tekstów, obsługiwanie sprzętu komputerowego i innych urządzeń biurowych oraz dbanie o ciągłą sprawność urządzeń i sprzętów biurowych, obsługę poczty, sporządzanie kserokopii dokumentów, prowadzenie i archiwizację bieżącej dokumentacji oraz niszczenie dokumentów, organizację podróży służbowych, załatwianie spraw w urzędach. Umowa miała być wykonywana osobiście lub przez osobę trzecią przez niego wskazaną w miejscu wskazanym przez zleceniobiorcę w tym jego siedzibie, miejscu zamieszkania. Na żądanie zleceniobiorcy zleceniodawca obowiązany był udostępnić miejsce w swojej siedzibie do wykonania umowy. Wnioskodawczyni świadczyła usługi również w sierpniu 2014 r. (okres zasiłku macierzyńskiego). W okresie od rozpoczęcia działalności usług biurowych wnioskodawczyni nawiązała także współpracę z A. K. dla którego miała jednorazowo uporządkować dokumentację księgowo – płacową oraz z M. C., dla której również wykonała czynności związane z usługami biurowymi, ale współpraca została zakończona.

Wnioskodawczyni na rozpoczęcie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i opłatę składek wykorzystwała własne środki, z mężem mają małżeńską rozdzielność majątkową. Wnioskodawczyni pozyskiwała klientów wśród znajomych, nie korzystała z żadnej reklamy.

Wnioskodawca T. S. (1) był jedynym pracodawcą wnioskodawczyni. Zgodnie ze świadectwem pracy, wnioskodawczyni była zatrudniona w P.H.U. (...) od 14 września 1995 r. Początkowo była zatrudniona jako pracownik biurowy, a następnie jako referent ds. handlowych, natomiast od 01 stycznia 1999 r. do 24 kwietnia 2014 r. jako księgowa ds. rozrachunków. W trakcie zatrudnienia dwukrotnie było wypłacane wynagrodzenie za czas choroby przypadający w okresie ciąży. Przez cały okres zatrudnienia otrzymywała minimalne wynagrodzenie, tj. 1.680 zł.

W dniu 15 lipca 2014 r. wnioskodawczyni urodziła dziecko i złożyła wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego.

W związku z powyższym organ rentowy przeprowadził kontrolę u płatnika składek i wydał zaskarżone decyzje z dnia 26 listopada 2014 r.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołania za nieuzasadnione. Sąd wskazał, że organ rentowy kwestionował dokonanie nowego zgłoszenia do ubezpieczeń wnioskodawczyni jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, a w związku z tym również zawarcie umowy o świadczenie usług na rzecz byłego pracodawcy, jako mające na celu uzyskanie jedynie nowego tytułu ubezpieczenia i tym samym uzyskanie zwiększonych świadczeń z ubezpieczenia przy stwierdzeniu, iż w istocie stosunek pracy nie został rozwiązany, ponieważ strony dokonały tej czynności jedynie dla pozoru. Organ rentowy zarzucił zatem, że w obliczu sytuacji faktycznej związanej z powyższymi okolicznościami, jedyną przesłanką był fakt, iż wnioskodawczyni była w ciąży, a zawarta między stronami pozorna umowa miała na celu obejście prawa i uzyskanie jedynie świadczeń z ubezpieczenia społecznego przez M. S. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, iż umowa o pracę została rozwiązana jedynie dla pozoru, a rozpoczęcie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez wnioskodawczynię miało na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego w wysokości wyższej aniżeli osiągane przez nią wynagrodzenie ze stosunku pracy.

Wnioskodawczyni z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej zadeklarowała kwotę 9365 złotych. W pierwszym okresie prowadzenia działalności dochody wnioskodawczyni kształtowały się na poziomie ok. 3000 złotych. Za świadczone usługi otrzymywała bowiem kwoty ok. 1000 złotych od poszczególnych klientów. Zdaniem wnioskodawczyni dysponowała ona oszczędnościami, które pozwoliły jej na opłacenie zwiększonej składki na ubezpieczenie społeczne.

Z ustalonego wyżej stanu faktycznego wynika, iż wnioskodawczynie rzeczywiście świadczyła usługi wynikające z zawartej między stronami umowy w dniu 02 czerwca 2014 r. jako firma Usługi (...). Potwierdzają to zarówno przedstawione dokumenty w postaci faktur i wyciągów z księgi przychodów i rozchodów za okres sporny, jak i zeznania świadków i samych wnioskodawców.

Niemniej jednak te same dowody wskazują na prawidłowość wydanych przez organ rentowy skarżonych decyzji. Zbieżność czasowa, zakres obowiązków wnioskodawczynie wynikający z umowy o pracę i z umowy o świadczenie usług oraz szereg innych okoliczności ewidentnie wskazują na pozorną czynności związanych z rozwiązaniem umowy o pracę, rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej i zgłoszeniem z tego tytułu wnioskodawczynie do ubezpieczeń społecznych wnioskodawczynie oraz zawarciem umowy o prowadzenie usług na rzecz byłego pracodawcy.

Przede wszystkim wątpliwości Sądu Okręgowego wzbudziła wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne przyznanego jej wynagrodzenia (9.365 zł brutto) w świetle zakresu obowiązków wnioskodawczynie świadczącej usługi na rzecz T. S. – prace administracyjne nie wymagające szczególnych kwalifikacji i okoliczności towarzyszących jej zatrudnieniu w firmie.

Należy uwzględnić również i tę okoliczność, że T. S. był jedynym pracodawcą wnioskodawczynie. Umowy zawarte z pozostałymi klientami miały charakter jednorazowy i nie były kontynuowane po wykonaniu przez wnioskodawczynie określonych tymi umowami czynności. Zbieżność dat powrotu wnioskodawczynie ze zwolnienia lekarskiego (24 kwietnia 2014 r.) i wyrejestrowania jej z ubezpieczeń społecznych przy uwzględnieniu okresu ciąży, również rzutuje na ocenę niniejszych faktów nie tylko ze strony życiowej, ale ze strony prawnej. Wnioskodawca zatrudniał wnioskodawczynie od 1995 r., nie zatrudniał innych pracowników na stanowiskach jakie zajmowała wnioskodawczynie. Natomiast po przejściu M. S. (1) na zwolnienie lekarskie nie zatrudnił na jej miejsce (na zastępstwo) żadnej innej osoby. Tuż po rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron wnioskodawczynie zarejestrowała własną działalność gospodarczą i podpisała umowę o świadczenie usług, w ramach której nadal wykonywała obowiązki de facto ciężące na niej przed rozwiązaniem stosunku pracy z P.H.U. (...). Jak organ rentowy zasadnie wskazał, w okresie 20 – letniego świadczenia pracy, wnioskodawczynie była zatrudniona z minimalną podstawą wymiaru składek i w tym okresie przebywała już dwukrotnie na świadczeniach ze względu na ciążę. Ponadto, jak zeznała wnioskodawczynie podczas prowadzonej u płatnika składek kontroli, w okresie zwolnienia lekarskiego od 12 lutego 2014 r. do 23 kwietnia 2014 r., wymyśliła założenie własnej działalności, w ramach której nadal będzie świadczyła pracę na rzecz dotychczasowego pracodawcy. W wyniku tegoż planu doszło do rozwiązania umowy za porozumieniem stron i do dalszej współpracy wnioskodawców w ramach umowy o świadczenie usług z dnia 02 czerwca 2014 r. Stanowisko powierzone M. S. (1) nie należało do specjalistycznego – nie były potrzebne dodatkowe kwalifikacje, czynności nie należały do skomplikowanych. Nie stwierdzono zwiększenia ilości pracy w P.H.U. (...), ani rozrostu firmy. Wnioskodawczynie podała jako powód rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej chęć własnego rozwoju i wykonywania pracy na własny rachunek. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że sporna umowa z dnia 02 czerwca 2014 r. została zawarta dla pozoru, tylko i wyłącznie celem uzyskania wysokich świadczeń dla M. S. (1). Taka zaś umowa (w świetle wyżej cytowanych orzeczeń Sądu Najwyższego) – jest nieważna, jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Apelację od wyroku złożyli wnioskodawcy zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 1 i pkt 4 w związku z art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 2 ustawy z dnia 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez błędną interpretację tych przepisów skutkująca przyjęciem, że od 1.06.2014 r. skarżąca nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba wykonująca pozarolniczą działalność gospodarczą oraz przyjęciu, że skarżąca podlegała jako pracownik u płatnika składek P.H.U. (...) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu od dnia 1.01.1999 r. – co miało wpływ na ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej,

2. naruszenie prawa materialnego wskutek niewłaściwego zastosowania przepisów art. 83 k.c. i art. 30 § 1 pkt 1 kodeksu pracy w związku z art. 6k.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż rozwiązanie umowy o pracę przez skarżącą nastąpiło dla pozoru co ma wpływ na ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej oraz ze stosunku pracy,

3. naruszenie prawa materialnego wskutek zastosowania przepisów art. 83 k.c. i art. 750 k.c. oraz niewłaściwego zastosowania art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zawarcie umowy współpracy z dnia 2.06.2014 r. pomiędzy skarżącą a T. S. (1) nastąpiło dla pozoru, tylko i wyłącznie celem uzyskania wysokich świadczeń dla skarżącej, skutkującą uznaniem, iż skarżąca nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej,

4. naruszenie art. 65 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 4 ustawy z dnia 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich niezastosowanie w zakresie w jakim każdemu obywatelowi przysługuje wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy oraz swobody podejmowania działalności gospodarczej,

5. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, naruszające zasady doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania poprzez uznanie, iż ubezpieczona nie prowadziła działalności gospodarczej, dokonaniu tej oceny w całkowitej sprzeczności do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, w oderwaniu od przeprowadzonych dowodów i sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez przyjęcie, że ubezpieczona nie podlegała od daty wskazanej w zaskarżonej decyzji ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej jednocześnie podlegając ubezpieczeniom z tytułu umowy o pracę, która została zgodnie z prawem rozwiązana przez strony.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie stwierdzającym podleganie skarżącej obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu jako pracownik u płatnika składek T. S. (1) od 1.01.1999 r. oraz

2. zmianę drugiej zaskarżonej decyzji w ten sposób, że skarżąca od 1.06.2014 r. podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba wykonująca pozarolniczą działalność gospodarczą z tytułu zgłoszenia do tych ubezpieczeń jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą,

3. zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych ewentualnie:

4. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawców nie była uzasadniona. Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczyni w spornym okresie rzeczywiście prowadziła działalność gospodarczą i tym samym podlegała ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu czy też nadal podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik T. S. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego nie mają racji apelujący zarzucając, że Sąd I instancji wyciągnął wnioski sprzeczne z materiałem dowodowym powołując się w zasadzie jedynie na okoliczności, które w ich ocenie nie mogą przemawiać za słusznością rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd Okręgowy. Z dyrektywy art. 233 k.p.c. wynika obowiązek Sądu polegający na wyprowadzeniu z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów nie będzie zachowana, jeżeli wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W świetle motywów rozstrzygnięcia przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie sposób

jest zarzucić im braku logicznego związku między treścią przeprowadzonych dowodów, a ustalonymi na ich podstawie w drodze wnioskowania faktami stanowiącymi podstawę zapadłego w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego apelacja nie zawiera argumentów uzasadniających powzięcie wątpliwości co do istnienia logicznego związku pomiędzy zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym a wnioskami wyprowadzonymi z niego przez Sąd pierwszej instancji w zakresie podejmowania przez ubezpieczoną czynności mających na celu wywołanie pozoru prowadzenia działalności gospodarczej. Przede wszystkim Sąd Okręgowy nie zakwestionował faktu, iż wnioskodawczyni podejmowała szereg czynności na rzecz firmy prowadzonej przez T. S. (1), ale zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego, że w istocie były to czynności wykonywane nadal w ramach stosunku pracy. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż czynności podejmowane na rzecz innych podmiotów były sporadyczne i właściwie jednorazowe.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego, Sąd Apelacyjny na wstępie wskazuje, że podziela stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym ubezpieczona nie podlega w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności gospodarczej.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 121), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 (art. 11 ust. 2 u.s.u.s.). Do tej kategorii zaliczają się również osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy, objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z zastrzeżeniem ust. 1a, z którego wynika, iż objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane w terminie określonym w art. 36 ust. 4.

Sąd I instancji ustalił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni faktycznie podjęła i wykonywała działalność gospodarczą, co w konsekwencji powoduje, iż podlegała z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności ubezpieczeniom społecznym.

Podkreślić należy, że podjęcie działalności gospodarczej wymaga zachowania określonych warunków, których spełnienie nadaje temu przedsięwzięciu legalny charakter. Celem dokonania oceny, czy wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1.06.2014 r., przytoczyć należy przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 672), które zawierają legalną definicję działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 2 ww. ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 grudnia 1991 r. (III CZP 117/91, OSNCP 1992, Nr 5, poz. 65), wskazał specyficzne cechy działalności gospodarczej, tj.:

- a) zawodowy, a więc stały charakter,
- b) związaną z nią powtarzalność podejmowanych działań,
- c) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania,
- d) uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu w ewidencji oczywiście nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten

prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana, jako prowadząca taką działalność.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, analiza materiału dowodowego, zgromadzonego przed Sądem Okręgowym, uprawniała do ustalenia, że działania wnioskodawczynie były pozbawione w/w cech, co słusznie zarzucił organ rentowy.

W wyroku z dnia 18 października 2011 r., II UK 51/11 (LEX nr 1227548) Sąd Najwyższy wskazał, że rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej. Z kolei w wyroku z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05 (OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309) wyrażono pogląd, że wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzających do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych; wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania; w rezultacie podjęcie czynności zmierzających bezpośrednio do rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej (czynności przygotowawczych) stanowi już o jej wykonywaniu (podobnie w wyroku z dnia 23 marca 2006 r., I UK 220/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 83). Z tym ostatnim stanowiskiem należy się zgodzić, jednakże niewątpliwie można je odnieść do sytuacji, w której podjęcie działań przygotowawczych w ostateczności doprowadziło do podjęcia czynności należących do zakresu działalności gospodarczej wynikającej z wpisu do ewidencji (rejestru), a więc faktycznego jej uruchomienia w celach zarobkowych. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem zgodnie, że nieodzownym atrybutem działalności gospodarczej jest jej wykonywanie w sposób zorganizowany i ciągły (por. np. wyroki z dnia 19 marca 2007r., III UK 133/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 114; z dnia 21 maja 2008 r., III UK 112/07, LEX nr 491466). W rezultacie podejmowanie czynności przygotowawczych polegających na poszukiwaniu kontrahentów umowy obejmującej zakres działań określony we wpisie do ewidencji oraz gotowość do podjęcia tych działań nie stanowią o rozpoczęciu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, jeżeli nie doprowadziły do faktycznego jej uruchomienia. Należy zwrócić uwagę, iż wnioskodawczynie nie wykazała, ażeby podejmowała jakiegokolwiek czynności przygotowawcze zmierzające do rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 25.04.2014 r. do 31.05.2014 r. Wnioskodawczynie nie korzystała z jakichkolwiek form reklamy, a z jej twierdzeń wynika, że klientów pozyskiwała wśród znajomych. Niemniej wykonywała tak jak dotychczas czynności na rzecz firmy (...), a zatem słusznie Sąd I instancji przyjął, że strony faktycznie nie rozwiązały łączącego ich od wielu lat stosunku pracy. Obawy wnioskodawczynie, iż po powrocie z urlopu macierzyńskiego mogłaby stracić pracę nie wydają się uzasadnione, skoro była zatrudniona od 1995 r., a w przeszłości już korzystała ze świadczeń związanych z macierzyństwem.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, że ubezpieczona nie rozpoczęła i nie prowadziła działalności gospodarczej, a w konsekwencji nie podlegała w spornym okresie ubezpieczeniom z tego tytułu.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Monika Kiwiorska-PająkSSO del. Robert Kuczyński

R.S.